

i sin Tale om Sygeplejen hævdede, at vi skal revidere Sygekasseloven med Velvillie, vi kan bygge Sidefløje til Loven eller sætte en Etage til paa den, men vi skal bevare det Grundlag, som er skabt ved de anerkendte Sygekasser, og udvikle Sygekasserne paa en forstandig Maade. Jeg synes, det var en meget forstandig Tale, men den er ganske vist i afgjort Strid med den Fremgangsmaade, som det Parti anvender, der i Øjeblikket har Magten til, i hvert Fald sammen med Højre, at vedtage, hvad det ønsker her i Salen.

Den højtærede Konseilspræsident taler her om at bevare Grundlaget, Det forekommer ogsaa mig, naar vi overhovedet skal bevare dette Princip om Selvhjælp, som værende meget nyttigt at bevare det Grundlag, der er skabt ved Loven af 1892. Men i Henhold til denne Tale venter jeg sikkert, at nu ved den endelige Vedtagelse vil den højtærede Konseilspræsident og flere Medlemmer, som hører til samme Parti, stemme imod Lovforslaget, thi de kan ikke i den Grad forrykke Grundlaget og alligevel være i Overensstemmelse med sig selv. Det Lovforslag, der nu foreligger til endelig Vedtagelse ved tredie Behandling, forskyder i allerhøjeste Grad Grundlaget for Sygekasseinstitutionen, som den er bygget op i de sidste 20 Aar. Grundlaget for de anerkendte Sygekasser har været, at der først og fremmest var Adgang for alle Lønarbejdere, for alle dem, hvis Kaar er usikre, og for alle dem, hvis Indtægter ikke er saa faste og beregnelige, at de paa Forhaand kan sikre sig paa anden Maade og være garderede, naar Sygdommens Følger kommer over Familien. Ved det Lovforslag, der nu skal vedtages, deles Arbejderklassen i Grupper af bemidlede og ubemidlede, skønt Arbejderklassen ikke kan siges at have iblandt sig — af dem, der lever af deres Arbejde — nogen, der i egentlig Forstand er bemidlet. Men Lovforslaget tilsigter at dele dem i saadanne Grupper, medens Grundlaget hidtil har været: Ubetinget Adgang for alle Arbejdere. Det var Grundlaget saavel i selve Loven som i den af Sygekasseinspektøren med Ministeriets Billigelse udstedte Fortolkning vedrørende Spørgsmaalet om, hvem der har Ret til at være i Sygekasserne.

Mine Partifæller, som ikke var mange i Tal i 1892, stemte for Lovens Vedtagelse den Gang, thi den Gang betød Lovens Vedtagelse et Fremskridt, men det foreliggende Lovforslag betyder trods de smaa Forbedringer, der hist og her er indførte, et væsentligt Tilbageskridt fra den nuværende

Tilstand. Ved § 6 vil man udelukke Folk med endog ret smaa Indtægter fra Medlemsret med Statstilskud, og ved § 13 øver man et Indgreb i den budgetmæssige Stilling, som Sygekasserne nu en Gang har indarbejdet sig paa. De mange københavnske Sygekasser vil i særlig Grad faa at føle den Velvillie, som er lagt for Dagen, da Statstilskuddet til Sygekasserne skulde beregnes, i Form af Berøvelse af 62,000 Kr. om Aaret. Det er derfor ganske naturligt, at vi Socialdemokrater i Dag ikke er i Stand til at stemme for Sygekasselovforslagets Vedtagelse, saaledes som mine Partifæller kunde gøre det i 1892. Der er den Forskel, som jeg sagde, at den Gang var det et Fremskridt fra den bestaaende Tilstand, i Dag er det et betydeligt Tilbageskridt fra den bestaaende Tilstand. Jeg beklager i høj Grad, at den sociale Forstaaelse synes at være saa ringe, som dette Lovforslag viser. Vi Socialdemokrater maa naturligt staa som Forkæmpere for sociale Fremskridt, og vi maa nødvendigvis stille os som absolutte Modstandere af de Tilbageskridt, som ingen Samfundsklasser kan ønske at indføre overfor Institutioner, der har saa stor Betydning for Smaafolk som den, vi i Dag beskæftiger os med.

Jeg kan ikke i denne Forbindelse undlade at nævne, at Staten paa adskillige andre Omraader yder ganske pæne Beløb, der ikke i den Grad kommer Smaafolk til gode som de Bevillinger, der ydes til Sygekasserne, og jeg gør opmærksom paa, at der ydes mange Bevillinger, og store Bevillinger, uden at der fra Socialdemokratiets Side øves den ringeste Modstand. Hvis vi gaar Finansloven igennem og undersøger de Bevillinger, som der ydes til Landboforeningerne, til Landhusholdningsselskabet, til Smørudstillinger, til Dækning af de danske Landboforeningers almindelige Udgifter, til Foredragsvirksomhed, til Understøttelse af Mejerister og Varetagelse af Landbrugets Interesser i Udlandet og til Dyreskuepræmier og Avlsforeninger, hvad det nu hedder alt sammen, ser man dér en Række Bevillinger, som paa den sidste Finanslov androg et Beløb af 3,300,993 Kr., altsaa adskilligt mere, end Sygekasseloven koster i sin Helhed, adskilligt mere, end den vil komme til at koste trods Flertallets Præleri med, at det bevilger noget mere i Fremtiden til de fattige Sygekasser end hidtil. Fra 1901 til 1911 er der sket en Stigning i Statens Bevillinger til de Formaal, jeg her nævnede, Landbrugs- og andre Formaal, fra godt 2¼ Mill. Kr. til 3½ Mill. Kr. eller med 60 pCt. Vi Socialdemokrater